

»Eg havi ekki sæð ella
hoyrt nakað frá honum.
Og tað, sum eg kanska
stúri mest fyri er, at hitta
hann, tá hann er edrúur,
og at hoyra hann biðja um
fyrigeving«

Visti tú?
Harðskapur er
orsøkin til 1,4 mió.
andlát árliga í
heimshøpi

■ Kvinnan, sum greiður frá harðskapshendingini í hesari grein, vil vera dulnevnd. Lisa er ekki hennara rætta navn, men Sosialurin kennir samleika hennara. Orsøkin til, at kvinnan er dulnevnd er, at hendingin framvegis er eitt lógreglumál.

Tað vardi leingi. – Ella, sigur Lisa – Tað kendist í øllum førum sum, at álopið vardi alt ov leingi.

– Eingin varnaðist, hvat hendi, haldi eg. Eg haldi ikki, at vinkona mín varnaðist hvat hendi, og vinmaðurin reageraði, men eingin okkara minnst, akkurát hvat hendi. Men eftir at eg var sloppin undan, legðist brotsmaðurin aftur eftir vinmanninum, sigur Lisa. Seinni fekk vinmaðurin eina pentu í pannuna.

Tey minnast ikki, hvussu tey fingi brotsmannin burtur frá Lisu. Eingin teirra minnst ta løtuna, men Lisa heldur, at onkur hevur togað hann burtur.

Lisa veit ikki júst, hvør sá álopið og um nakar hjálpti til. Hon undrast á, at eingin náddi at steðga brotsmanninum, áðrenn skaðin gjørdist so ógvusligur.

– Eg hugsí bara, at frá tí fyrsta slagnum í andlitið og til eg liggi á vegnum, gongur ein góð løta. Tað virkaði í øllum førum, sum ein long løta, har eingin gjørdi nakað fyri at hjálpa mær, sigur Lisa.

Men júst hvør var har og hví eingin gjørdi meira, veit Lisa ikki. Tann løtan er horvin frá minninum.

Blóðið fleyt

Tað næsta Lisa minnst er, at hon kom út á Landssjúkrahúsið, har hon hitti tveir lógreglumenn, sum vóru komnir í øðrum ørindum.

– Teir bóðu meg fara beint av sjúkrahúsinum oman at melda hann, og tað gjørdi eg, sigur Lisa.

Men fyrst varð tað ein long løta á Landssjúkrahúsinum, tí blóðið fleyt úr andlitinum, og í okkurt um ein hálvan tíma sótu tær hjá læknanum, sum royndi at steðga blóðingunum. Vinkonan ringdi eftir mammu Lisu, og Lisa vildi tryggja sær, at hon var rein, áðrenn mamman kom.

– Eg hugsaði bara, at mamma mátti ikki síggja meg so fulla í blóði. Hon hevði blivið so skelkað, greiður Lisa frá.

Andlitið var sera hovið, og tá blóðingarnar vóru steðgaðar, bað lækkin Lisu koma aftur nakrar dagar seinni. Hon mátti kannast, tá hon ikki var so hovin longur.

Við bláum eyga og merkjum um alt andlitið fekk Lisa vaskað tað ringasta blóðið burtur, og síðani gekk leiðin oman á lógreglustøðina.

Tvey brot í andlitinum

Eftir Lisa hevði verið á lógreglustøðini og meldað brotsmannin, fór hon heim saman við mammuni.

– Eg mátti fara undir brúsu sjálvandi. Blóð var allastaðni, hárið var tjúkt í blóði. Og tá eg vaknaði aftur, fór eg aftur undir brús. Eg bleiv við at føla meg skitna, sigur Lisa.

Fýra dagar seinni fór Lisa aftur á Landssjúkrahúsið fyri at kanna, hvørjir skaðar álopið hevði havt við sær.

Áðrenn hetta hevði ein javnaldri skrivað til hennara, at álopið als ikki var so ógvusligt, sum hon bilti sær inn.

Men eftir at hava verið aftur hjá læknanum og í røntguni var greitt, at umframt blóðingar og svøllingar, vóru eisini tvey ymisk brot í andlit-

inum.

– Eg helt eina løtu, at tað kanska bara var eg sjálv, sum upplivdi tað so ógvusligt. At eg bilti mær inn, at tað var verri, enn tað í grundini hevði verið. Men tá lækkin segði, at andlitið varð brotið í tveimum støðum, so visti eg, at hetta var minst so ógvusligt, sum eg upplivdi tað, sigur Lisa.

Nøsin og beinið undir eyganum vóru brotin, og smáskaðar vóru í kjálkabeininum. Men tíbetur vóru brotini so rein, at neyðugt var ikki at skurðviðgera.

Pínan, sum fylgdi við, var ein løgin pína. Lisa fekk ógvuliga ilt av at eta, og fekk ikki reiðiliga sovið, tí hon var so bangin fyri at liggja skeivt um náttina og soleiðis oyðileggja nøsina, sum var brotin.

Men tann ringasta pínan var tann sálarliga.

– Eg haldi eg hevði meiri pínu innani, enn uttaná. Eg var skelkað. Eg skilti ikki beinan vegin, at hatta var hent mær. At eg var blivin álopin, sligin og sparkað. Tað er ringt at skilja, sigur Lisa.

Boðini frá læknanum vóru, at hon ikki skal renna ella røra seg ov nógv komandi vikurnar. Brotini í andlitinum skulu lekja, og tað krevur, at hon bindur frið og ansar sær.

Torir ikki út

Í skrivandi stund eru tað 10 dagar, síðani Lisa varð álopin. Uttaná er hon ein vøkur og sterk kvinna, men innani verður ein dystur leiktur. Enn veit hon ikki, um hendingin fer at birta uppundir angistina, ella um hon fer at koma út aftur hinumegin, sterkari enn hon hevur verið. Higartil hevur tað gingið væl. Men dagarnir eru fyltir av einari byrjunarkenslu av angist, og tí vil Lisa ikki vera nógv úti. Hon veit ongantíð, nær hon hittir brotsmannin aftur, og tað órógvur hana.

– Eg havi ikki sæð ella hoyrt nakað frá honum. Og tað, sum eg kanska stúri mest fyri, er at hitta hann, tá hann er edrúur, og at hoyra hann biðja um fyrigeving. Eg havi lætt við at fyrigeva fólki, men eg ynski ikki at fyrigeva honum hetta. Ikki enn, sigur Lisa.

Lisa og brotsmaðurin kennast ikki, men tey eru áleið javngomul. Edrúur er hann av friðarligastu fólki, men tað er, tá brennivín og líknandi koma uppí leikin, at hann gerst harðligur.

– Eg ræðist eisini at hitta hann aftur, meðan hann er ávirkaður. Eg haldi mær frá at fara ymisk støð, har eg hugsí hann kann vera, sigur Lisa.

Seinastu dagarnar hevur Lisa hugsað nógv um ógrundaðan harðskap móti kvinnum.

Hon er skelkað um, at slíkt veruliga hendir í øllum londunum kring okkum, og at tað eisini kemur fyri í friðaligu Føroyum. Tað, sum ørkymlar hana mest, er, at brotini í andliti hennara helst ikki fara at kosta brotsmanninum meira enn nakrar mánaðir handan rimar.

Málið liggur nú hjá lógregluni, men enn er óvist nær málið kemur fyri rættin. Hvussu er og ikki, so er eingin ivi um, at 20 ára gamla kvinnan úr Havn fer at minnast aftur á hesa náttina, sum eina ta ringastu í hennara lívi.

Les meir um alkohol og harðskap á næstu síðu